

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 241
din 27.05.2008**

Dosar nr.: 45/2008

Petiția nr.: 1498 din data 21.01.2008

Petent: B P

Reclamat: Primăria municipiului Iași, prin reprezentanți Primar și Vice-primar

Obiect: petentul se consideră discriminat de către autoritățile locale, în speță persoanele reclamate cu privire la locuința acordată în chirie și condițiile necorespunzătoare ale imobilului precum și cu privire la soluționarea plângerilor sale adresate diferitelor instituții publice.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentului

I.1.1. B P cu domiciliul în Iași, str.

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1. N G , primar; A C , vice-primar, cu domiciliul de corespondență la Primăria municipiului Iași din str. Smîrdan, nr.5, județul Iași.

II. Obiectul sesizării

2.1. Petentul se plange cu privire la situația imobilului repartizat în regim de chirie precum și condițiile insalubre ale imobilului, respectiv cu privire la plângerile adresate diferitelor instituții publice, solicitând constatarea unei situații discriminatorii raportată la dreptul la o locuință socială.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Prin plângerea înregistrată cu nr. 1498 din 21.01.2008, petentul arată că a solicitat autorităţii publice locale o locuinţă deoarece imobilul în care locuieşte, în regim de chirie, este insalubră.

3.2. Petentul susţine că autorităţile abilitate i-au repartizat o garsonieră la etajul 3, pe care a refuzat-o, iar mai târziu a primit un apartament cu 2 camere la etajul 8. În acest sens, invocă prevederile Legii 448/2006, potrivit cărora persoanele cu handicap trebuie să beneficieze de locuinţe la etaje inferioare.

3.3. Petentul arată că a reclamat primarul municipiului Iaşi şi vice-primarul, directoarea D.A.P.P.P., juristconsultul I. G. , avocatul G. C., s-a adresat instanţelor de judecată, a formulat plângeri penale însă poliţia, judecătoria şi parchetul nu au făcut nimic în folosul său şi au muşamalizat toate plângerile sale.

IV. Procedura de citare

4.1. Urmare petiţiei înregistrate sub nr. 1498 din 21.01.2008, Colegiul Director a solicitat petentului să precizeze obiectul petiţiei sale în raport cu prevederile art. 2 din O.G. nr. 137/2000, republicată, deoarece din conţinutul acesteia nu reiese presupusa faptă de discriminare săvârşită împotriva petentului.

4.2. Prin adresa cu nr. 4894 din 26.03.2008, Colegiul Director a solicitat punctul de vedere cu privire la obiectul petiţiei, primarului municipiului Iaşi, domnul N. G.

4.3. Prin adresa cu nr. 4895 din 26.03.2008, Colegiul Director a solicitat punctul de vedere cu privire la obiectul petiţiei, viceprimarului municipiului Iaşi, domnul A. C.

4.4. La solicitările Colegiului Director s-a comunicat punct de vedere cu privire la obiectul petiţiei, înregistrat la C.N.C.D. cu nr. 6323 din 29.04.2008.

4.5. În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările şi completările ulterioare, republicată, Consiliul Naţional pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părţilor.

4.6. Prin adresa cu nr. 2906 din 19.02.2008 a fost citat petentul pentru termenul stabilit de Consiliul, la data de 25.03.2008. La termen petentul nu s-a prezentat. Prin adresa nr. 6628 din 09.05.2008, petentul a fost citat pentru un nou termen la data de 27.05.2008. La termen petentul nu s-a prezentat.

4.7. Prin adresa înregistrată cu nr. 7393 din 26.05.2008, petentul a comunicat note scrise şi înscrisuri în sprijinul afirmaţiilor din petiţie.

V. Susținerile părților

Susținerile petenului

5.1.1. Pe fond, petentul susține că se consideră discriminat de către reprezentantii Primăriei, în speță primarul, respectiv viceprimarul municipiului Iași, deoarece nu îi asigură o locuință corespunzătoare persoanelor cu handicap. În acest sens, petentul arată că a solicitat o locuință, deoarece imobilul în care locuiește, în regim de chirie, este insalubru.

5.1.2. Petentul susține că autoritățile abilitate i-au repartizat o garsonieră la etajul 3, pe care a refuzat-o, iar mai târziu a primit un apartament cu 2 camere la etajul 8. În acest sens, invocă prevederile Legii 448/2006 potrivit cărora persoanele cu handicap trebuie să beneficieze de locuințe la etaje inferioare.

5.1.3. De asemenea, petentul arată că autoritățile abilitate au amânat solutionarea cererilor sale, pe motiv că nu există locuințe disponibile.

5.1.4. Astfel, petentul arată că a formulat plângere penală împotriva primarului, vice-primarului, a directoarei D.A.P.P.P., a juristconsultului I. G. precum și a avocatului G. C. De asemenea, a formulat acțiune civilă împotriva Consiliului local Iași iar împreună cu soția sa a formulat plângere penală cu privire la neîndeplinirea atribuțiilor de serviciu prin întârzierea anchetei de către organele de poliție.

5.1.5. Cu privire la plângerea privind tergiversarea anchetei, au fost primite acte procedurale de la procuror, însă, arată petentul, s-a mușamalizat totul la Parchetul Iași. Poliția, judecătoria și parchetul nu au făcut nimic în folosul său, nici un dosar de cercetare penală nu a fost finalizat până în prezent.

5.1.6. Petentul arată că în condițiile actuale, fiind și persoană cu handicap, se teme să nu fie evacuat din imobil împreună cu familia sa.

Susținerile Primăriei Iași, prin Direcția de Administrare a Patrimoniului Public și Privat și Primar

5.2.1. Prin adresa înregistrată la C.N.C.D. cu nr. 6323 din 29.04.2008 reprezentantul Primăriei și al D.A.P.P.P. arată că petentul a figurat în calitate de titular al contractului de închiriere pentru un spațiu compus din 2 camere în suprafață totală de 37,34 mp situat în _____, din data de 13.02.2003.

5.2.2. Se arată în continuare că petentul în prezent înregistrează un debit la plata chiriei de 1700 lei iar pentru recuperarea acestui debit, petentul a fost acționat în instanță.

5.2.3. În urma solicitărilor adresate instituției Primăriei de a i se repartiza o altă locuință, motivat de starea de sănătate a familiei sale, petentului și familiei sale i s-a atribuit prin Dispoziția nr. 1176 /11.06.2007 un apartament cu 2 camere într-un bloc cu locuințe sociale (dat în folosință în anul 2005), situat în _____ (în fapt, domiciliul actual).

5.2.4. De asemenea, se arată că, în stabilirea cuantumului chiriei datorate pentru acest spațiu s-au avut în vedere următoarele acte normative : Legea nr. 114/1996 (legea locuinței-republicată), O.U.G. nr. 40/1996 privind protecția

chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinație de locuință, Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor pentru persoanele cu handicap și H.G. nr. 310/2007 privind actualizarea tarifului lunar al chiriei practicate pentru spațiile cu destinație de locuință.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. **În fapt**, Colegiul Director reține că petentul se plânge cu privire la situația imobilului repartizat în regim de chirie precum și condițiile insalubre ale imobilului, respectiv cu privire la plângerile adresate diferitelor instituții publice, solicitând constatarea unei situații discriminatorii raportată la dreptul la o locuință socială corespunzătoare.

7.1. **În drept**, Colegiul Director, în analiza actelor sau faptelor de discriminare, se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci **când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă**. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „**trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă** (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Sueda, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

7.2. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv**. (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zucchero and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 para.91)

7.3. Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile

prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmarească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

7.4. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoge sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

7.5. Având în vedere aspectele de mai sus precum și petiția dată, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența art.2 alin.1 al O.G. nr.137/2000, republicată.

7.6. Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 trebuie constatată o deosebire, excludere, restricție sau preferință.

7.7. Sub aspectul circumstanței concretizate într-un tratament diferit, care întrunește elementul constitutiv al art.2 alin.1, generic deosebire, restricție, excludere, preferință, și care față de obiectul dedus soluționării trebuie să fie materializat, Colegiul director reține că circumstanțierea acestuia este invocată corelativ solicitării petentului de a i se repartiza o locuință corespunzătoare. Colegiul director reține din susținerile petentului că a formulat plângere penală împotriva primarului, vice-primarului, a directoarei D.A.P.P.P., a juristconsultului I G precum și a avocatului G C. De asemenea, a formulat acțiune civilă împotriva Consiliului local Iași iar împreună cu soția sa a formulat plângere penală cu privire la neîndeplinirea atribuțiilor de serviciu prin întârzierea anchetei de către organele de poliție. (vezi în acest sens infra parag. 5.1.4.) Petentul arată că i s-a repartizat o garsonieră la etajul 3 pe care a refuzat-o și după ce a făcut presiuni a obținut un apartament cu 2 camere la etajul 8, deși corespunzător situației sale, ar fi trebuit să fie repartizat un imobil la un etaj inferior. (vezi infra parag. 5.1.2.)

7.8. Colegiul director observă că susținerile petentului vizează în mod nemijlocit nemulțumirea în raport cu nesoluționarea plângerilor sale adresate autorităților publice, în special cu privire la plângerile penale care vizau abuzul prin neîndeplinirea corespunzătoare a atribuțiilor de serviciu ale unor funcționari. Acest fapt este coroborat cu tergiversarea soluționării plângerilor și în special cu mușamalizarea cazului, în opinia petentului, la nivelul parchetului, astfel încât, arată petentul, poliția, judecătoria și parchetul, nu a făcut nimic. În acest context,

petentul își manifestă temerea că autorităților locale vor încerca să îl evacueze împreună cu familia sa din imobilul în care locuiește.

7.9. Din înscrisurile aflate la dosar, Colegiul reține că în actele municipalității, petentul a figurat în calitate de titular al contractului de închiriere pentru un spațiu compus din 2 camere în suprafață totală de 37,34 mp situat în Șos. Sărării, din data de 13.02.2003 iar la momentul soluționării speței, petentul a înregistrat un debit la plata chiriei de 1700 lei pentru a cărei recuperare s-a formulat acțiune în instanță. (vezi infra parag. 5.2.1.-5.2.2.)

7.10. Din înscrisurile depuse la dosar, rezultă că într-adevăr Consiliul Local Iași a formulat acțiune civilă prin care a solicitat obligarea petentului la plata unor sume cu titlu de chirie restantă, pentru perioada 2003-2005, cu privire la care petentul a fost înștiințat prin somații de plată. De asemenea, Colegiul constată că petentul a formulat acțiune civilă împotriva Consiliului local prin care a solicitat atribuirea unei locuințe sociale, Judecătoria Iași pronunțându-se prin Sentința nr. 4298 din 23 aprilie 2007, în sensul respingerii cererii formulate de petent.

7.11. Or, raportat la elementele constitutive ale faptei de discriminare, prevăzută în art.2 alin.1 din O.G. nr.137/2000, Colegiul Director ia act că potrivit definiției discriminării, tratamentul diferit trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1 și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit datorită unui criteriu. Din probele aflate la dosar, Colegiul Director este de opinie că în speță, nu se poate reține un criteriu prevăzut de art.2 alin.1, respectiv rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată, care să fi constituit mobilul determinant în aplicarea unui tratament prezumtiv diferit.

7.12. Colegiul Director reține că art.2 alin.1 nu conține o listă exhaustivă a criteriilor de discriminare deoarece, criteriile *expressis verbis* enumerate de lege sunt completate cu sintagma „sau orice alt criteriu” ceea ce, practic oferă posibilitatea reținerii oricărui alt criteriu nespecificat de lege, în săvârșirea unei fapte de discriminare. Raportat însă la elementele particulare ale petiției deduse soluționării, Colegiul Director, din probele aflate la dosar este în imposibilitate de a reține un alt criteriu care a constituit mobilul sau cauza tratamentului diferit aplicat petentului. Sintagma „orice alt criteriu” trebuie interpretată în sensul existenței unui criteriu care este concretizat, materializat în fapt și care constituie mobilul principal al actului sau faptului discriminatoriu, care, în situația inexistenței, nu ar determina săvârșirea discriminării.

7.13. Față de acest aspect, reținem că în cauză s-a precizat faptul că petentul este persoană cu handicap însă circumstanțele particulare ale speței nu sunt de natură a releva că între starea de handicap a petentului și refuzul solicitărilor sale ar fi existat un raport de cauzalitate. De altfel, sub aspectul tratamentului diferentiat, în cauză nu există nici un element de comparabilitate

indicat care ar putea induce existența unei situații analoage, astfel încât la situația petentului să se poată reține circumstanța deosebirii, restricției, preferinței sau excluderii în raport cu alte persoane care au beneficiat de dreptul la o locuință socială.

7.14. Pe de altă parte, astfel cum rezultă din înscrisuri și cum a reținut și instanța de judecată, prin dispoziția primarului municipiului Iași nr. 3411/30.11.2006, petentului i-a fost atribuit un alt spațiu cu destinația de locuință, situat în Iași, . În acest sens, Judecătoria Iași a reținut că autoritatea locală și-a îndeplinit obligațiile stabilite de lege privind atribuirea locuințelor sociale, petentului fiindu-i atribuită o altă locuință, beneficiind și de ordinea de prioritate, refuzul acestuia neputând fi însă imputat pârâtului.

7.15. De altfel, chestiunile deduse soluționării din acest punct de vedere, precum și cu privire la contestarea sumelor datorate cu titlu de chirie, restante și a majorărilor aferente, ori a cuantumului chiriei, în opinia Colegiului director, pun în evidență aspecte privind situația de fapt și justificarea drepturilor subiective ale petentului, relativ la îndeplinirea sau neîndeplinirea unor obligații contractuale asumate între părți ori la interpretarea și aplicarea legii. Or, aceste aspecte sunt de competența instanțelor de judecată iar controlul acestor interpretări se realizează prin exercitarea căilor de atac.

7.16. Or, coroborând aceste aspecte cu faptele care fac obiectul petiției și definiția discriminării astfel cum este prevăzută în art.2 alin.1 din O.G. nr.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, în cauză nu se poate reține întrunirea cumulativă a elementelor privind un tratament de deosebire restricție, excludere, deosebire, preferință între persoane care se află în situații comparabile și care sunt tratate în mod diferit datorită unuia din criteriile prevăzute de lege și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

7.17. Față de susținerile petentului cu privire la nesoluționarea plângerilor penale împotriva persoanelor indicate în plângere, de către organele de cercetare penală ori de procurori, mușamalizarea plângerilor la nivelul parchetului și nesoluționarea favorabilă a acțiunilor civile de către judecătoria, Colegiul Director ia act ca potrivit Constituției României, art.1 alin.4: „Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor-legislativă, executivă și judecătorească în cadrul democrației constituționale”.

7.18. Or față de aceste aspecte, Colegiul Director ia act de Decizia nr.322/2001 publicată în Monitorul Oficial nr.66/2002, prin care Curtea Constituțională reține: „În deplină concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, art.6 pct.1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (ratificată prin Legea nr.30 din 18 mai 1994) și alte tratate internaționale la care România este parte, Constituția României consacră în cap.VI, intitulat “Autoritatea judecătorească”, principiile organizării și înfăptuirii justiției în țara noastră. În conformitate cu aceste principii, în România justiția se

înfăptuiește prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege [art.125 alin.(1)], compuse din judecători independenți care se supun numai legii [art.123 alin.(2)]. ...În scopul garantării independenței... prin Constituție a fost instituit, ca o a treia componentă a autorității judecătorești, Consiliul Superior al Magistraturii, compus în exclusivitate din magistrați aleși de Parlament, care are ca principală funcție asigurarea inamovibilității, a independenței și a imparțialității judecătorilor...prin puterea de decizie în ceea ce privește promovarea în funcție și transferarea judecătorilor, precum și prin rolul de consiliu de disciplină al judecătorilor. ...Pe baza textelor constituționale menționate, Curtea reține că justiția este în exclusivitate o funcție a statului, care, potrivit art.125 alin.(1) din Constituție, se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private. Curtea reține, de asemenea, că activitatea de judecată se îndeplinește, în numele legii, exclusiv de către membrii acestor instanțe, adică de judecători, întrucât doar cu privire la aceștia se proclamă prin art.123 alin.(2) din Constituție că sunt independenți și se supun numai legii. În consecință, este exclusă posibilitatea de a se atribui puterea de judecată, împuternicirea de a supune dreptul și altor persoane decât judecătorilor.”

7.19. Colegiul ia act de prevederile art.125 alin. 1, alin.2. și alin.3 din Constituția României care statuează îndeplinirea justiției potrivit legii, dispunând că justiția este unică și imparțială, egală pentru toți iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Aceasta face ca în activitatea de judecată, judecătorii să nu poată fi supuși nici unei directive din partea puterii legislative sau executive.

7.20. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că puterile publice nu pot adresa instrucțiuni instanțelor de judecată, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate. (vezi în acest sens hotărâre pronunțată în cauza Van de Hurck v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, parag. 45, coroborat cu hotărârile pronunțate în cauzele Benthem v. the Netherlands, 23 October 1985, Series A no. 97, p. 17, para. 40; H. v. Belgium, 30 November 1987, Series A no. 127, p. 34, para. 50; and Belilos v. Switzerland, 29 April 1988, Series A no. 132, p. 29, para. 64).

7.21. Astfel, în raport cu petiția, așa cum este formulată, Colegiul Director reține că în cauză sunt aplicabile principiile organizării și îndeplinirii justiției în țara noastră, transpuse în Constituția României și care statuează în art. 126 alin.1 că „În România justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”, fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private. Coroborând acest aspect fundamental incident petiției deduse soluționării, Colegiul Director este de opinie că, în speță, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ca autoritate de stat, autonomă, nu poate analiza statuările instanțelor judecătorești, nu se poate pronunța sine qua non asupra aspectelor corelate actului de justiție, ori cu privire la aspectele

procedurale corelative efectuării actelor de cercetare penală. C.N.C.D. nu poate adresa instrucțiuni instanțelor, în speță membrilor acestora ori procurorilor, în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate.

7.22. Pe de altă parte, reținem că textul constituțional din art.129 statuează că „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”. Astfel, controlul legalității hotărârilor judecătorești este asigurat în cadrul sistemului căilor de atac. Pe de altă parte, împotriva măsurilor dispuse de procuror, părțile pot face plângere la procurorul ierarhic superior, și ulterior la instanța de judecată, în condițiile codului de procedură penală.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. nu pot fi reținute fapte care intră sub incidența Ordonanței de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, republicată;

2. clasarea dosarului;

3. se va răspunde petentului în sensul celor hotărâte;

4. o copie a hotărârii se va transmite părților: B P , cu domiciliul în ; N G

primar; A C vice-primar, cu domiciliul de corespondență la Primăria municipiului Iași din str. Smîrdan, nr.5, județul Iași.

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Președinte

GERGELY DEZIDERIU – Membru

HALLER ISTVAN – Membru

IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

NIȚĂ DRAGOȘ TIBERIU - Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

TRUINEA PAULA ROXANA – Membru

Data redactării 12.06.2008

Red. D.G. Tehnored. A.P., 3 exemp.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

